

[Justitsministeren.]

gribende gangsteruvæsen, giver han hermed en skildring af udviklingen her i landet og her i byen, som ikke svarer til de faktiske forhold, og jeg nødes derfor til uanset det ærede medlem hr. Ragers noget — synes jeg — primitive opfattelse af betydningen af at vide, hvad det er, man taler om, at fremkomme med nogle enkelte statistiske oplysninger.

Jeg vil da meddele, at antallet af anmeldelser om kriminel vold i de fire sidste år indtil 12. december i år har andraget følgende tal: 348 i 1950, 370 i 1951, 310 i 1952 og 408 i indeværende år indtil den 12. december. Der er altså en meget betydelig stigning fra 1952 til 1953, men en del af denne stigning er formel, fordi det drejer sig om sager, der er overført fra ordenspolitiet til kriminalpolitiet. Alene september—november i år viser en stigning i forhold til forrige år på 83 tilfælde, og det er i denne periode, at overførslen af behandlingen har fundet sted. Men samtidig er forholdet det, at faldet i antallet af ordenspolitisager har været mindre end stigningen i de alvorligere tilfælde, og derfor må man konstatere, at der fra 1952 til 1953 er sket en stigning i antallet af voldsforbrydelser. Jeg taler her alene om de københavnske tal. På den anden side vil jeg gerne nævne, at det samlede tal for voldsforbrydelser, behandlet af kriminalpolitiet og ordenspolitiet, i 1951 og 1953 har været praktisk talt det samme, medens der altså har været et lavere tal i 1952. Tallene tillader ikke et skøn over, hvorvidt voldsforbrydelserne i år har været grovere end sidste år, men en stigning i antallet har der altså været.

Specielt vedrørende vold på gaden mod sagesløs person vil jeg gerne oplyse, at der i månederne september, oktober og november allerede i dette år har været følgende antal: 26, 28 og 28. Jeg understreger, at dette er meget alvorlige tal. De viser, at der praktisk talt daglig indtræffer tilfælde her i København af vold mod sagesløs person på åben gade. Dog vil jeg gerne føje til, at i en del tilfælde er de overfaldne personer spirituspåvirkede, hvilket kan drage spørgsmålet om deres sagesløshed i tvivl. Derimod ændrer det ikke billedet af situationens alvor, at mere end halvdelen

af voldsmændene har været spirituspåvirkede.

Det spørgsmål, der altså melder sig, er, under hvilken form denne kriminalitet skal bekæmpes. Dette spørgsmål har været drøftet meget i befolkningen, hvor man navnlig har hæftet sig ved de muligheder, der lå i en skærpelse af straffen. Jeg har læst mange læserindlæg, ikke mindst i den københavnske presse, hvori man krævede indførelse af pryglestraf, og jeg må tilføje, at det undrede mig noget, at et stort københavnsk dagblad fandt det naturligt så at sige at indkalde læserbreve om dette spørgsmål. Jeg har også set med nogen undren, at en højesteretssagfører i et andet stort københavnsk dagblad har taget til orde for anvendelse af pryglestraffen som den sidste udvej, hvis det viste sig, at andre strafskærpender foranstaltninger ikke slog til. Det, han tænkte på, var en forhøjelse af minimumsstraffene og indførelse af bestemmelse om, at domme for vold under alle omstændigheder skulle være ubetingede.

Jeg vil gerne gentage, hvad jeg tidligere har sagt som svar på et spørgsmål her i tinget, at jeg ingen tro har til, at en skærpelse af de gældende straffebestemmelser fører til det mål, man har sat sig. Samtidig vil jeg gerne notere, at det er ganske øjensynligt, at der ved domstolene nu er en strengere kurs i disse sager, og det hilser jeg med tilfredshed. Jeg vil iøvrigt gerne føje til vedrørende overfaldet på Rådhuspladsen, som havde den tragiske udgang, at den overfaldne døde af kvæstelserne, at i dette tilfælde har anklagemyndigheden efter justitsministeriets pålæg anket dommen til strafskærpelse; dommen ved byretten lød på 3 års fængsel.

Imidlertid vil jeg gerne gøre en enkelt bemærkning om hele dette problem, og det er, at man må huske på, at mange af dem, der nu dømmes for voldsforbrydelser, var drenge i besættelsens sidste år, og der kan fornuftigvis ikke være tvivl om, at mange af dem dengang hentede sig indtryk, som har påvirket dem og været medvirkende til de voldsforbrydelser, de nu begår. Ingen kan dog tro, at et folk kommer igennem en prøvelse som besættelsestiden uden til en vis grad at tage skade på sin sjæl. Jeg har villet sige dette ikke som et for-